

9 barn föddes, varav 3 var pojkar och 6 flickor.
 Hela 7 äktenskap ingick och 8 dog, varav 3 var minderåriga.
 Bland de döda var profossen Nils Örhbom, som endast sista tiden bott i profossbostället Ljunga.

Vädret var sannolikt dåligt och vad skörden beträffar, klagades det över missväxt, som framgår av häradsrättens protokoll.

Bland indelningsverket inträffade det att profossen Örhbom avled.
 Hans ersattes av ryttaren Per Stenman och i hans ställe antogs, som ryttare för Stensvads rusthåll, Timan Stenberg.

Från sockenstämmans protokoll finns inga mer anmärkningsvärda punkter.

Det största bekymret var, att klockstapeln var mäktigt ostadig och lös i bjälkarna, varför man bestämde, att söka kontakt med byggmästaren i Norrköping och be honom undersöka, vilken reparation som var nödvändig.

Från häradsrättens protokoll är följande att notera:

Det beslöts, av samtliga närvarande vid tinget, att en uppsyningsman skulle antagas för att tillse häradsallmännings skog på Kolmården. Skogen hade blivit illa uthuggen av de skogslösa hemmanen liksom för att skyddas mot olovligt hygge av Marmorbrukets betjänter. Till den syssla antogs Per Andersson i Oxåkern och till boställe skulle han få torpet Gräsdalen, som nu var mycket förfallet, men skulle iordningsställas genom häradsbornas försorg. Till torpet hörde en liten bod, ett fähus för två kor och en liten lada samt en åker om två fjärdingsland och en äng. Per Andersson skulle också få litet lön från häradsallmännings. Häradsrätten begärde också, att landshövdingen skulle godkänna valet och utge en instruktion för bemälda skogsvaktare.

Ett omfattande mål var uppe vid tinget. Förre dragonen Mickael Lakoschi hade för 8 år sedan gått ifrån sin hustru och 3 barn, för att skaffa sig uppehälle för sig och sin familj. Sedan dess hade han inte meddelat sig. Nu hade hans hustru Kerstin Håkansdotter påträffat honom och löskvinnfolket Helena samt denens son, boende hos båtsmanenn Anders Fyrberg på Brunneby ägor. Utredningen kom fram till, att Lakoschi drivit omkring på vägarna, de sista åren tillsammans med Helena, som han kallat sin hustru. Båtsman Anders Fyrbergs hustru Elin Nilsson, som var ensam hemma på grund av mannens kommendering, hade trots vetskap om förbudet att hysa främmande människor hos sig, hade låtit "patrasket" bo hos sig. Efter grundlig utredning, där bl.a. Lakoschi hade uppgivit för främmande, dödar de drog fram, att han och Helena var gifta och levt som sådana, att de huvudsakligen livnärt sig med tiggeri samt spel och gyckel på marknaderna, att löskvinnan Helena och hennes son dragit vidare när Lakoschi togs fast och att Lakoschi önskade sin hustru åter. Efter en dags tvekande samtyckte Kerstin Håkansdotter till hans önskan. Men häradsrättens dom blev hård. Mickael Lakoschi dömdes enligt 1653 års strafförordning § 1, för enfalt hor böta 80 daler silvermynt eller i avsaknad av penningar, avstraffas med 32

par spö, 3 slag av varje par samt undergå 3 söndagars uppenbar kyrkoplikt- vid skampålen- vid Tåby kyrka samt därefter avlösas samt träda i bolag med sin lagvigda hustru Kerstin Håkansdotter.

Båtsman Fyrbergs hustru Elin Nilsson dömdes, att trots vetskap om förbud, hyst detta löa pack hos sig, enligt 1723 års tjänstehjonsstadga, att böta 40 daler silvermynt eller i brist av penningar avstraffas med 14 par ris, 3 slag av varje part.

Vid Brunneby by skedde delning av åkrarna, så att varje hemman skulle få var sin sammanhängande åker.

Detta innebar många jämkningar och klagomål av dem, som ansåg sig förfördelade.

Efter ärendet varit uppe i två häradssting, med många diskussioner över läns- mannens och nämndemännens delningsförslag, enades dock parterna och delning skulle ske efter stångafall.

Gästgivaren Gustaf Jonsson i Fristad åtalade drängen Olof Nilsson i Brestad, för det han olovligt uttagit en häst ur gästgivarens stall och sedan låtit hästen omkomma.

Olof Nilsson hade viljat hjälpa stallpojken Anders, att vattna hästarna om tagit en häst ur stallet och tränslöst ridit hästen till dammen.

Där var en stor vak upphuggen i brunnen och hästen hade därvid gått ned sig och omkommit.

Parterna diskuterade värdet på hästen och efter häradsrättens jämkning beslöts, att drängen Anders skulle giva gästgivaren, i allt för ett, 27 daler silvermynt inom två månader.

I annat fall ägde gästgivaren söka indrivning.

Vid Ljunga samlades den 9 augusti, en representativ församling av nämndemän och samtliga jordägare eller deras ombud i Ljunga och Tåby byar, för att förrätat delning av ägor.

Mot det, av lantmätaren Wallberg uppgjorda förslaget, protesterade kyrkoherden Södersten och prosten Wiman, den senare i egenskap av ven. konsistori ombud.

De hänvisade till gamla handlingar om prästgårdens ägor och till 1734 års riksdag, då prästeskapet hade utlovats ha kvar sina privilegier och rättigheter.

Men Prästgården låg på kronmark och låg i tegskifte med de övriga tre Ljunga-hemmanen, där varje hemman skulle ha 4 stångafall i varje åker.

De protesterande ville även påskina, att Prästgårdens byggningstomt låg på Tåby bys ägor.

En annan anledning till protest var, att ett båtsmanstorp, som skulle komma ligga på skattegårdens ägor, men rusthållet brukade den marken.

Hela förrättningen slutade med, att delningen uppsöts till nästkommande år, då handlingar skulle uppvisas, där de protesterande kunde stödja sina uppgifter.

Kyrkoherden Södersten och jungfru Wickman i Ljunga åtalade Per Persson i Stora Vennerstorp, för att han skulle gjort åverkan på deras skog på Borgberget, genom lövtäkt och mindre träds fällande.

Per Persson urskuldade sig med, att han gjort så i många år och trodde det var Stora Vennerstorps skog, då skälstenar saknades.

Han tillstod, att han tagit 4 a 5 tjog björk och 10 lass hö.

Häradsrätten fann, då inte jungfru Wickman ej var närvarande vid tinget, uppskjuta målet till hösttinget.

Då uppvisades ett intyg från jungfru Wickman, att hon inte hade något åtal mot Per Persson.

Domen blev, att Per Persson ej bötfälldes, att parterna skulle tillse, att ordentliga skälstenar uppsattes i gränsen mellan Tåby Prästgård och Stora Vennerstorp, samt att Per Persson skulle ersätta kyrkoherden med 18 daler

silvermynt för den lidna skadan.

I gamla handlingar fanns 1/2 hemman Skårby som ägare av en del av Runnebergs-
marken.

Nu hade, sedan lång tid tillbaka, detta hemman varit ödelagt och fanns ej
längre i jordeböckerna.

Utredning verkställdes och jämfördes gamla kartor samt fästlogs, att detta
hemman skulle skatteläggas tillsammans med det hela hemmanet Skårby.

Gamle förut avskedade ryttaren Anders Bergman anhöll om häradsrättens bevis
om sin fattigdom, för att få hövederbörlig ort. begära avkortning på sin
kronoräntans erläggande.

Häradsrätten intygade detat, att även hans hustru var så svårt sjuk och begär-
de landshövdignens bifall.

Jon Larsson i Skällingstad, Johan Nilsson i Nybble och Sven Olofsson i Fristad
framviste nämndemännens attester, att missväxten varit mycket svår på deras
åkrar.

Deras skörd hade varit från intet till högst en tredjedel av det normala
och begärde nu häradsrättens intygande om förhållandet, för att slippa be-
tala kronoräntan in natura och därigenom undkomma sin undergång.

Jon Larsson i Skällingstad anklagade pigan Maria Andersdotter för att stulit
en silvertunna från honom.

Stölden skulle ha skett när husbondsfolket varit i kyrkan och genom, att
hon öppnat en låst kista.

Han anklagade henne även för trolldomskomst.

Flera vittnen framträdde, som all instämde i Jona Larssons anklagelser.

Ett vittne, pigan Kerstin Carlsdotter uppgav även, att Maria gått en söndags-
natt till sin syster i Jämjö och där gömt tumblaren.

Marie Andersdotter nekade helt till alla anklagelser och ålades därför, att
till nästkommande års vinterting, med sin ed fria sig.

Innan dess skulle hon av kyrkoherde Södersten undervisas i kristendom och
om edens vikt och betydelse.